

syvende og sidst naa til en Lov, som vi alle kan være bekendt. Det vil vi fra vor Side meget gerne medvirke til.

Hauge: Jeg har bedt om Ordet navnlig for at gøre nogle Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremsatte af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), som i Forgaars talte paa Højres Vegne. Saa vidt jeg kunde forstaa af Sammenhængen i hans Tale, afviste han pure Lovforslaget, som det her foreligger fra Ministerens Haand, og han gjorde dette uden at anvise nogen anden Vej, ad hvilken man kunde afhjælpe den forhaandenværende Dyrtid og deraf følgende Nød blandt store Dele af Befolkningen. Han sagde ganske vist noget om, at Dyrtdsspørgsmaalet skulde løses alene ved Hjælp af Statens Indgriben. Det var en Statsopgave, sagde det ærede Medlem, at ordne Dyrtdsproblemet. Det vilde have interesseret mig mere, om det ærede Medlem tillige havde sagt, paa hvilken Maade Staten skulde gribe ind. Jeg venter nu, at det ærede Medlem bliver Medlem af det Udvalg, der skal behandle Lovforslaget, og at han dør stiller Forslag om, at Statens Indgriben i Forholdet bliver større, end den kan blive efter Lovforslaget, og hvis Forslagene er fornuftige, gennemførlige og af den Beskaffenhed, at der overhovedet vil kunne administreres efter dem, vil det ikke mangle paa Tilslutning til saadanne Forslag fra Socialdemokraterne. Vi kan ikke have noget imod, at Staten i højere Grad bliver Parthaver i Sagen, navnlig hvad det økonomiske angaar. Men det kan dog formodentlig ikke være det ærede Medlems Mening, at Staten ogsaa skulde administrere Pengene. Det maa selvfølgelig blive Kommunerne, der administrerer Pengene. Og jeg kan da heller ikke tænke mig, at det ærede Medlem helt vil stille sig paa det Standpunkt, at Staten alene skal give Pengene og Kommunerne alene bruge dem. Jeg tror, det heldigste i dette specielle Tilfælde vil være, at ogsaa Kommunerne kommer til at udrede noget af det Beløb, her er Tale om.

En væsentlig Del af det ærede Medlems Tale gik ud paa at vise, at der ingen almindelig Nødtilstand var her i Landet. Han søgte at give nogle Beviser derfor, og ved Udformningen af disse Beviser nægtede han sig ikke den Fornøjelse at skose Arbejderne efter Evne. Det er altid lettest at springe over Gærdet, hvor det er lavest, og det ærede Medlem har en særlig Forkærlighed for at stille Arbej-

derne i et mindre heldigt Lys. Han nægtede sig heller ikke noget i den Retning i Forgaars.

Han anførte tre Ting som Bevis for, at der ingen almindelig Nødtilstand var her i Landet. For det første sagde han, at man kunde ikke opføre en bestemt Opera paa Det kongelige Teater, fordi man ingen Skrædere kunde faa til at sy Kostumerne. Dette, mente han blandt andet, kunde tages som Bevis for, at der ingen almindelig Nødtilstand er. Desuden sagde han, at der var Arbejdere i en bestemt Fabrik, som han kendte nærmere, der ikke vilde arbejde om Søndagen. Det skulde ogsaa tages som Bevis for, at der ikke var almindelig Nødtilstand. Jeg mener nu, det egentlig ikke skulde være vor Opgave at opfordre Befolkningen til i al Almindelighed at bryde Helligdagsfreden. Jeg tror, det er sundt og godt, at man kan hvile den ene Dag i Ugen og lade Søndagen være Hviledag og Helligdag, og det ærede Medlem, som i udpræget Grad er Repræsentant for et samfundsbevarende Parti, et særlig kristeligt Parti, skulde være den sidste til at opfordre til at bryde Helligdagsfreden.

Endelig fremførte det ærede Medlem ogsaa Eksemplet fra Christiansborg, og det gjorde han øjensynlig med stor Glæde. Murerne paa Christiansborg skulde tjene som et særlig grelt Eksempel paa, hvor urimelige Arbejderne var i deres Krav og hele deres Forhold. Efter at have talt om, at der ingen Nødtilstand er, siger han: Saafremt en saadan Nødtilstand virkelig var til Stede, „vilde det heller ikke kunne tænkes, at 100 Mursvende ikke vilde arbejde paa Christiansborg, skønt de to Gange er dømt for at have nedlagt Arbejdet med Urette, og det af den Grund, at de finder, at en Minimalløn af 90 Øre i Timen, hvilket med 9 Timers Arbejdsdag bliver 8 Kr. daglig, er urimelig lidt“. Saaledes lød det ærede Medlems Ord, og Hensigten med dem var tydeligt nok den, at Arbejderne skulde stilles i det slettest mulige Lys, at det udover Landet skulde lyde: Saa velstillede er Arbejderne i København, at de kan afvise et Tilbud om at tjene 90 Øre i Timen, og Virkningen er da heller ikke udeblevet, thi Referatet i Bladene ser jeg er dette, at 100 Mursvende paa Christiansborg strejker, fordi de ikke vil arbejde for 90 Øre i Timen. Men er det nu sandt, hvad det ærede Medlem har sagt her i Rigsdagen? Er det sandt, saaledes som det ærede Medlem har fremstillet Forholdet, at der er